

Chương trình : Cả Nhà Sống Đức Tin

HỎI để học – ĐÁP để biết.

LỄ MÌNH VÀ MÁU THÁNH CHÚA KITÔ

“Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì ở lại trong tôi, và tôi ở lại trong người ấy”. (Ga 6,51-58)

HỎI :

1. Mỗi ngày bạn đón rước vị “Khách Quý” vào nhà (lạy Chúa con chẳng đáng...) Vậy trong ngày, bạn có tinh thức là trong nhà bạn có “Khách Quý” đang ở không ? Bạn có dừng lại một giây, một phút để nở nụ cười hay nói đôi điều với Vị Khách Quý đó không ? Hay nuốt đánh ực một cái rồi quên phéng luôn ?

2. Chúa là Tấm Bánh bẻ ra nuôi sống bạn. Vậy bạn có “bẻ” (tan xương nát thịt) đời bạn ra cho người chung quanh chưa ?

I. GIA ĐÌNH LINH TÔNG

- Chú thím Hoàng Thu Úc Châu:

1/ Trong cuộc sống hiện nay, hằng ngày con phải vật lộn với biết bao lo toan về thể xác lẫn tinh thần. Để được rước vị “Khách Quý” vào nhà quả là điều không thường xuyên. Nhưng ngay cả khi có dịp đón Người, con cũng thường chỉ nhớ đến lúc ấy thôi. Dù tin rằng Chúa đang ở trong con, nhưng nhiều lúc con vẫn hờ hững với Người, chỉ biết cầu xin mà ít tâm sự với Người những vui buồn, sướng khổ của đời mình.

2/ Chúa là Tấm Bánh bẻ ra để nuôi sống con. Còn con lại thường thích nhận hơn là cho đi. Thế nhưng mỗi ngày con vẫn tập “bẻ” chính mình ra: biết lắng nghe hơn, biết im lặng trước những lời cay đắng, biết tha thứ để được giải thoát khỏi những đau khổ và dằn vặt trong lòng.

- Cô Huệ ở Úc : Trả lời câu hỏi của ÔTC

1) Đón vị "Khách Quý" mỗi ngày, và trong ngày cũng có lúc nhớ, có lúc thì không. Vì đời sống vật chất chi phối nhiều quá, nên cũng hay quên. Tuy nhiên nếu vị "Khách Quý" này được đặt lên cao khỏi vật chất vì sẽ dễ dàng nhớ nhiều hơn.

2) Đời sống nhiều lúc cũng dễ dàng bẻ ra và trao đi, nhưng có những lúc cũng tính toán xem có lợi không thì mới bẻ, kéo lỗ vốn thì lại trắng tay.

- Chi Thủy Tam Hà Con xin chia sẻ :

Câu 1- Mỗi lần đi lễ và rước Chúa, con cũng thâm lặp lại câu “Lạy Chúa, con chẳng đáng...” với nỗi run rẩy thật sự. Nhưng con phải thừa nhận rằng: nhiều ngày con đã thất bại trong việc ý thức sự hiện diện của Ngài sau khi rước lễ. Có những ngày con rước Chúa xong, về nhà, rồi lao ngay vào công việc, điện thoại, lo lắng, cãi vã, hay chỉ đơn giản là... quên. Như thế con đón một vị Vua vào nhà, rồi lại để Ngài ngồi một mình trong góc phòng khách trong khi con bận rộn với việc khác. Tuy nhiên, cũng có những ngày con cố gắng thực hành sự tỉnh thức.

Câu 2- Bẻ đời mình ra cho người khác Câu này làm con day dứt hơn. Chúa là Tấm Bánh bị bẻ ra, tan xương nát thịt vì chúng con. Còn con thì sao ? Con chưa dám nói mình đã “bẻ đời mình” thật sự. Con cho đi nhiều, nhưng vẫn còn tính toán. Con giúp đỡ, nhưng vẫn muốn được cảm ơn. Con hy sinh, nhưng chưa đến mức “tan xương nát thịt”. A.

II. GIA ĐÌNH GẶP GỠ

- Chi Lan Tân Hà : Dạ con xin chia sẻ :

1/ Mỗi ngày con rước Chúa để rồi Chúa ngự trong tâm hồn con. Chúa với con như hình với bóng theo nhau mọi nơi, bởi vì con có làm được gì là vì có Chúa ở cùng con, và khi đến với mọi người vì Chúa vẫn sống trong con.

2/ Con có Chúa ở cùng rồi thì lúc nào cần phải bẻ Chúa sẽ hướng dẫn cho con bẻ.

- Chi Miên Hồ Nai : Con xin chia sẻ.

1. Con hôm nay, lòng con hân hoan rước Chúa là được đón Vị Khách Quý vào nhà, rất hạnh phúc vì biết rõ nhà con không xứng đáng, nhưng Chúa vẫn đón nhận và ở lại trong con. Để trong ngày sống con luôn nhớ đến Chúa, nhất là những lúc gặp biến cố cái tôi muốn lên tiếng thì nhớ đến Chúa đang có mặt ở với, ở trong thì cái tôi lùi lại và biến mất. Đôi lúc con cũng dừng lại thủ thủ nhỏ to vui buồn với Chúa nhưng vẫn chưa tỏ ra bằng nụ cười thân thương.

2. Chúa là tấm bánh đã bẻ đời mình ra để nuôi sống con, Chúa cũng muốn con trở nên tấm bánh bẻ ra cho đời nhưng

cái bề ra của con còn vương vấn bụi trần nên con cũng chưa cảm được niềm vui sâu sắc. Bài chia sẻ hôm nay con rút ra được hai bài học gợi ý của ÔTC.

Đó là luôn nở nụ cười với Chúa, với chính mình và với người anh em, nụ cười tình yêu có Chúa sẽ lan tỏa bình an tươi mát, vì có những lúc nụ cười đơn thường lại bao hàm nhiều nghị lực vì có Chúa. Tập sống đón nhận bề ra cho dù có bị tan xương nát thịt mà lòng đầy Chúa thì vẫn bình an.

- Chi Xuân Buôn Mê Con xin chia sẻ.

1/. Được rước Chúa vào lòng không chỉ là nghi thức chốc lát mà là sự hiện diện của Ngài trong suốt ngày sống, giúp tâm trí con hướng về Ngài trong từng khoảnh khắc. Việc phục vụ và yêu thương những người xung quanh con cũng chính là cách con đang sống và thể hiện tình yêu của Chúa.

2/. Ngài là tấm bánh bề ra trao cho con để con được sống, có Chúa sống trong con, bao lắng lo ưu phiền, thua thiệt mất mát, dâng hết cho Ngài đời con thấy bình an.

- Chi Liên Sóc Trăng : Xin Đáp

1. Có một thời con rất thờ ơ với Thánh Lễ, cứ đến nhà thờ lại chạy về nhà, không đi lễ điều này làm con bất an và câu hỏi chọt đến. Tại sao hôm nay con không đi lễ ? Cứ như thế con thấy chán và cuộc đời chẳng có gì vui. Con quyết tâm sau một lần xưng tội và được biến đổi, không bao giờ con bỏ lễ dù trời mưa to gió lớn, khi không đến được hay vì lý do ngặt nghèo con sẽ “rước lễ thiêng

liêng”. Nhưng quan trọng nhất để được “Vị Khách “này đến là chuẩn bị tâm hồn sạch sẽ cho thơm, cùng xét mình cho xứng đáng .

2. Qua việc rước Chúa và ở lại mỗi ngày trong tinh lặng, con cảm nhận niềm vui bên trong sự bình an nội tâm trước những phong ba cuộc đời, cho con vững tin và xác tín con không thể thiếu Ngài. Khi có Chúa trong con, Chúa cho con phải nói gì làm gì, ứng xử ra sao. Gặp điều trái ý con dễ cảm thông, không còn nóng nảy bực bội nhưng yêu thương và tha thứ.

- Chi Liêm Dakmin Con xin chia sẻ

1. Mỗi lần con rước Chúa là con đang đón Người khách quý, Người luôn đồng hành cùng con trên khắp nẻo đường con đi, vui buồn sướng khổ và những giới hạn của bản thân thì Ngài luôn âm thầm kề bên. Nhưng nhiều lúc con cũng sao lãng sự hiện diện của Ngài nên con cứ phải bắt đầu lại

2. Chúa là tâm bánh bẻ ra cho chúng con, trao ban chính mình để con được sống trong tình yêu. Vì sống với Chúa, trong Chúa, con cũng đủ sức là tâm bánh bẻ ra cho những người con gặp gỡ trong yêu thương và đón nhận cách vị tha khiêm tốn.

III. GIA ĐÌNH ĐỒNG TÂM

- Chi Hương Ngọc Đồng : Con xin Đáp :

1 - Thừa cha con cảm nhận mỗi ngày con rước Minh Máu Thánh Chúa Kitô là con xác tín rằng : Chúa ở trong con và con ở trong Chúa. Con tạ ơn Chúa vì biết bao hồng ân

mà Chúa đã ban cho con trong suốt cuộc đời. Khi con vui con cảm tạ Chúa ; khi con buồn con cầu nguyện với Chúa con tin Chúa luôn nâng đỡ và bổ sức ; khi con gặp khó khăn con tin có Chúa lo liệu ; khi con thất vọng con nhận ra có Chúa yêu thương và ủi an. Con tin có Chúa ở trong ở cùng ở với con mọi nơi mọi lúc, con hạnh phúc vì được làm con Chúa. Có Chúa, Chúa sẽ làm nảy sinh thật nhiều hoa trái trong tâm hồn và đời sống con. Lời Chúa dạy chúng con rằng : “Ai ăn thịt tôi và uống máu tôi, thì ở lại trong tôi, và tôi ở lại trong người ấy” mọi ngày cho đến tận thế.

2 - Chúa đến với chúng con chỉ bằng tấm bánh thật bình thường. Chúa bẻ ra nuôi sống linh hồn chúng con từng ngày và trong suốt cuộc đời. Khi tâm hồn con có Chúa, con tin Chúa hiện diện ở trong con và Chúa ở trong mọi người mà con gặp gỡ. Nhờ qua lời cầu nguyện con biết mở lòng đón nhận tha nhân, như chính Chúa đã đón nhận con và yêu thương con. Con được kín mức tình yêu của Chúa, tin thác vào lòng thương xót Chúa để rồi con cũng biết chia sẻ cho mọi người. Có Chúa con sẽ làm được tất cả.

- Chi Bach Huê Ngọc Đồng. Con xin trả lời :

Lúc trước cuộc sống con thật vội vã, sáng dậy là vào việc ngay, thi thoảng mới đi dự lễ, đúng là nuốt cái ực thật. Nghĩ lại thật hổ thẹn với Đấng đã yêu thương mình. Bây giờ, mỗi ngày khi thức dậy là con đi dự Thánh lễ để được gặp Đấng đã yêu thương con. Con rước Chúa vào lòng,

(mặc dù con chẳng đáng...) thềm thĩ dâng cả ngày hôm nay cho Chúa. Con trở về nhà, “Khách Quý” về cùng con, có thể công kia việc nọ lu bu, nhưng khi hoàn tất con nở nụ cười với “Khách” đang ở cùng, tạ ơn vì đã cùng con trong mọi công việc.

Chúa là tấm bánh bẻ ra nuôi sống chúng con, chúng con cũng phải biết bẻ ra cho nhau. Nhưng lắm lúc con vẫn so đo hơn thiệt, chưa hết lòng với anh em mình. Xin Chúa giúp con mở lòng ra, biết yêu như Chúa đã yêu con .

- Chi Hường Ngọc Đông : Dạ con xin chia sẻ

Mỗi sáng thức dậy là con nghĩ ngay đến với thánh lễ để được rước Mình Máu Thánh Chúa. Chúa thanh tẩy tâm hồn con sạch mọi vết nhơ tội lỗi cũng như con cần ngài hơn bao giờ hết vì ngài là nơi con trú ẩn. Mình Máu Thánh Chúa giúp con sống theo ý Chúa muốn. Chỗ dựa của con chính là Thịt và Máu Thánh Chúa. Chúa sẽ thâm nhập vào trong con để con được lấp đầy khoảng trống. Cũng như cây liền cành sẽ đâm bông kết trái và mỗi ngày sẽ được sống trong sự chăm sóc cũng như cắt tỉa như ý của Chúa. Nhờ đó, cuộc sống được trở nên khiêm nhường hơn, yêu thương hơn, gắn bó hơn... cũng như sống để làm sáng danh Chúa chứ không phải sáng danh con vì Ngài đang thực hiện những gì tốt đẹp cho con. Cả ngày sống con luôn nghĩ đến Chúa và kháng khí với Ngài luôn. Con xin tạ ơn.

IV. NHÓM ACC Sài Gòn

- Chi Ngọc Sương: Thừa Cha, con xin đáp!

1. Rước vị “Khách Quý” vào nhà, con nhắm mắt thầm thì: "Con cảm ơn, con yêu Ngài, xin hãy ở lại với con". Thế rồi, guồng quay công việc đôi lúc khiến con vô tình bỏ quên Ngài. Phút giây diệu kỳ nhất trong ngày là khi vẫn hồi công việc, con mỉm cười: "À, Chúa đang ở đây với mình". Ngài không trách cứ, chỉ lặng lẽ đợi chờ như người thương kiên nhẫn đợi cửa, dẫu ta có mãi mê với những bộn bề bên ngoài. Một khoảng lặng dừng chân, vài ba câu chuyện trò... giản dị vậy mà lòng con bình yên vô ngần!

2. Chúa là Tấm Bánh bẻ ra nuôi sống bạn. Vậy bạn có “bẻ” (tan xương nát thịt) đời bạn ra cho người chung quanh chưa ? Câu này chạm tới tim thật đó ÔTC ơi. Chúa là Tấm Bánh bẻ ra nuôi sống con. Ngài chẳng giữ gì cho riêng mình, mà chấp nhận tan nát để trao ban. Con học theo Chúa, dám bẻ vụn cái 'tôi', sẻ chia với người chung quanh. Mỗi lần vượt qua được chính mình để trao đi là một lần con được biến đổi để trở nên tốt hơn. Tạ ơn Chúa !

- Chi Tùng Nguyễn Dạ con xin đáp:

1/ Dạ mỗi ngày con đều đón vị “Khách Quý” vào nhà con. Có Khách trong nhà con thật an tâm, nên dành mọi yêu thương cho Khách. Người chính là Mình Thánh Chúa Giêsu mà con rước vào lòng mỗi ngày. Vậy mà đôi lúc lo nhiều việc quá con cũng quên xiu. Lúc chợt nhớ con vội mời Ngài cùng ăn, cùng ở và cùng làm với con. Mọi buồn vui con đều thầm thì với Ngài, con tin rằng Ngài ở lại cùng con luôn mãi .

2/ Dạ, Chúa là tấm bánh bẻ ra nuôi sống con, con chỉ biết đáp lại, bằng cách lắng nghe và học hỏi Lời dạy của Chúa, để con được biến đổi và đến với Chúa mỗi ngày, giúp con biết mở lòng ra với mọi người hơn ạ .

V. NHÓM ACC Buôn Ma Thuật

- Chi Phương Mai Dakmil : Dạ con xin chia sẻ.

1/ Thừa Cha ngày nào con được đón rước Vị Khách Quý, nhưng trong ngày khi nhớ khi không, nhưng phần nhiều là thật nhớ, nhớ khi ăn khi ngủ khi làm việc, khi buồn thì thầm thì dâng vị Khách Quý để chia sẻ ủi an, khi vui thì Tạ ơn, khi mệt mỏi thì xin Người ban sức mạnh và rất rất nhớ vì luôn được yêu thương, ở cùng và ở với...

2/ Chúa là Tấm Bánh bẻ ra nuôi sống con, nên đời con cũng là tấm bánh bẻ ra với những người con gặp gỡ từng ngày, như là quên mình bớt thời giờ đến với những người bất hạnh, ốm đau, neo đơn cao tuổi, chia sẻ những gì có thể trong khả năng của mình, quan tâm đến những người có hoàn cảnh khó khăn, và để ý đến những mảnh đời thiếu tình thương, niềm vui và bình an là con bẻ chính con rồi đó.

- Chi Isave Mỹ : Xin Đáp

1. Con thì ở xa nhà thờ, nên khg được đi lễ thường xuyên, nhưng lúc nào con cũng nghĩ rằng Chúa luôn đồng hành và theo con. Với kiếp sống con người có lúc cũng làm Chúa không bằng lòng, nhờ những lúc kinh nguyện con thức tỉnh và xin lỗi Ngài.

2. Chúa đã bẻ bánh chia cho chúng con thì hằng ngày trong cuộc sống từ vật chất đến tinh thần con cũng biết chia sẻ nhưng chưa đáng là bao đối với Chúa đã chia sẻ cho con. Vì vậy con cũng cố gắng thêm để không phụ tình yêu Chúa đã dành cho con.

VI - NHÓM CBC – Cộng Đoàn Gặp Gỡ

- Anh Thiên Tam Hà : Xin Đáp

1. *“Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì ở lại trong tôi, và tôi ở lại trong người ấy.”* (Ga 6,56). Con Rước Chúa không chỉ là đón Ngài vào lòng, mà còn là ở lại với Ngài suốt ngày. Một lời nguyện tắt, một nụ cười, một phút thinh lặng nhớ đến Chúa cũng là cách đáp lại tình yêu của Vị Khách Quý đang ngự trong tâm hồn con.

2. “Anh em hãy yêu thương nhau như Thầy đã yêu thương anh em.” (Ga 15,12). Chúa trở nên Tấm Bánh bẻ ra vì yêu thương. Con cũng được mời gọi “bẻ” thời gian, sức lực, khả năng và cả những hy sinh âm thầm của mình để phục vụ và nâng đỡ anh chị em chung quanh. Lời nguyện ngắn: Lạy Chúa Giêsu Thánh Thể, xin cho con luôn ý thức Chúa đang ở trong con, để con biết sống yêu thương và trở nên tấm bánh được bẻ ra cho mọi người. Amen.

- Anh Gioan B. Bình Thủ Đức. Con xin đáp ạ :

1/ Từ THỊT và MÁU hay MÌNH MÁU CHÚA: cho con xin phép dùng từ con thích là THÁNH THỂ nhẹ nhàng, có THÁNH THỂ ở trong con và con ở trong THÁNH THỂ

là cực quý, cực trọng, hạnh phúc nhất ngay tại đời này, “KHÁCH SIÊU VIP” luôn rồi ạ. Có dịp đi ngang nhà thờ con chào THÁNH THỂ. Xưa kia con thường vào nhà châu và chỉ quỳ hoặc ngồi im để được nhìn Chúa Giê-su Thánh Thể, và con tin rằng Chúa nhìn con nở nụ cười với con. Giờ thì bận rộn công việc nên con ít gặp “KHÁCH SIÊU VIP” rồi! Mỗi lần ở Chúa Giê-su Thánh Thể - nếu phải thưa điều gì đó – con chỉ nói 1 câu rất ngắn “Lạy Chúa Giê-su Thánh Thể, con yêu mến Chúa” !

2/ Một trong những quyển sách nhỏ mà con đọc đầu tiên có thể là Năm Chiếc Bánh và Hai Con Cá của Đức Hồng Y P.x Nguyễn Văn Thuận. Rồi chuyện thực tế là em bé cũng có nhiều đó dâng lên cho Chúa, việc còn lại Chúa làm. Con nghĩ “bê” đơn giản, chẳng phải hy sinh gì to lớn, việc còn lại Chúa làm. Là người công giáo đạo đức, là công dân gương mẫu, là người cha yêu thương vợ con, là 1 nhân viên tốt, ... là “bê” rồi! Vì “Chúa sống trong tôi”!

Anh Khổng Nhuận, Sài Gòn : Xin Đáp

Vị Khách Quý. Cha Quang Sáng OP đặt một câu hỏi rất hay: Mỗi ngày bạn đón rước một "Vị Khách Quý" vào nhà mình. Trong ngày, bạn có dành lấy vài giây để nhớ rằng Vị Khách Quý ấy đang hiện diện không? Hay là rước lễ xong, " nuốt đánh ực một cái rồi quên phéng luôn"?

Hơn ba mươi năm đầu đời, tôi đã sống như thế. Suốt cả ngày, tôi chẳng nhớ tới Vị Khách Quý này được một vài giây!!! Rước lễ xong rồi... mọi sự lại trở về như cũ. Cho đến một ngày, tôi tự hỏi: "Hơn sáu ngàn lần rước lễ rồi, tại

sao tôi chẳng thấy mình gần Chúa thêm được một milimét nào?" Trong khi đó, bên ngoài, tôi vẫn được xem là một người đạo đức, một "chiên ngoan đạo" hơn không ít người khác. Chính câu hỏi ấy đã thôi thúc tôi bắt đầu đọc Kinh Thánh để tìm cho ra khuôn mặt đích thực của Vị Khách Quý mà mình vẫn đón nhận mỗi ngày. Trong chương 6 Tin Mừng theo Thánh Gioan, Đức Giêsu tuyên bố rất rõ: "Ai ăn thịt và uống máu tôi, thì ở lại trong tôi và tôi ở lại trong người ấy" (Ga 6,56). Và tôi còn khám phá ra một điều kỳ diệu hơn nữa. Sự hiện diện của Chúa không bắt đầu từ lúc tôi rước lễ. Mà đã hiện diện trong tôi ngay khi tôi còn trong lòng mẹ (Gr 1,5). Và tiếp tục ở cùng tôi mọi ngày cho đến tận thế" (Mt 28,20). Tôi chợt nhận ra: Chúa không phải là một Vị Khách thỉnh thoảng mới ghé thăm Ngài đã hiện diện trước khi tôi ý thức về Ngài. Ngài hiện diện khi tôi còn trong lòng mẹ. Ngài hiện diện trong từng ngày tôi sống. Và Ngài vẫn hiện diện ngay cả những lúc tôi quên Ngài. Điều thay đổi không phải là Chúa đến rồi đi. Điều quan trọng là tôi có nhận ra sự hiện diện ấy hay không. Rước lễ không làm cho Chúa từ xa đến gần tôi Rước lễ mở mắt tôi để nhận ra Đấng vốn đang ở cùng tôi, đang trao ban chính mình cho tôi, và đang mời gọi tôi ở lại trong tình yêu của Ngài. Vấn đề không phải là: "Chúa có ở đây không?" Mà là: "Tôi có đang ở đây với Chúa không?"

- Anh Trác Sài Gòn

1. Khi rước lễ, chúng con không chỉ “nuốt” một tấm bánh, mà là đón chính Đức Kitô vào lòng chúng con. Chúa Giêsu

đã nói: *"Ai ăn thịt và uống máu tôi thì ở lại trong tôi, và tôi ở lại trong người ấy"* (Ga 6,56). Chúa không đến rồi đi; Ngài đến để ở lại.

Rước lễ không phải là điểm kết thúc của Thánh lễ, nhưng là khởi đầu của một cuộc gặp gỡ kéo dài suốt ngày sống. Điều đáng lo không phải là chúng con không yêu Chúa, mà là nhiều khi chúng con yêu Ngài theo kiểu “quý rồi để đó”. Vừa rước lễ xong, chúng con lại lao ngay vào điện thoại, vào bữa ăn sáng, vào những lo toan thường nhật. Chúng con đón Chúa vào nhà nhưng rồi quên mất Người Khách Quý vẫn đang hiện diện, còn chủ nhà thì bận rộn đến mức chẳng kịp thưa một lời chào hỏi.

Chúa không đòi chúng con phải cầu nguyện suốt ngày. Ngài chỉ mong một sự hiện diện đáp lại sự hiện diện của Ngài: một cái gật đầu thầm lặng rằng “con biết Chúa đang ở đây”; một phút dừng lại giữa công việc để nhớ đến Người; một nụ cười dâng lên Chúa sau khi hoàn thành bổn phận.

Có những cách rất nhỏ để sống sự tỉnh thức ấy. Giữa buổi trưa bận rộn, chúng con khẽ thưa: “Lạy Chúa, con biết Chúa đang ở đây.” Buổi chiều, dâng cho Ngài một nụ cười không cần lời. Buổi tối, nhìn lại ngày sống và tự hỏi: “Hôm nay Chúa đã hành động qua con ở những điểm nào?” Những giây phút ngắn ngủi ấy giúp chúng con không chỉ rước Chúa vào lòng, mà còn ở lại với Đấng đang ở lại trong chúng con.

2. Chúa Giê-su đã bẻ chính thân mình ra để nuôi sống nhân loại. Người không giữ lại gì cho riêng mình. Nếu chúng con được nuôi dưỡng bằng Tấm Bánh ấy, thì đời chúng con cũng được mời gọi trở thành một “tấm bánh được bẻ ra” cho người khác.

"Bẻ ra" không nhất thiết là những hy sinh lớn lao. Đôi khi chỉ là dành thời gian cho một người đang cần được lắng nghe; ở lại thêm một chút khi muốn vội về; chấp nhận mất một chút tiện nghi để người khác được thoải mái hơn; nhìn đi một lời nói nóng nảy; âm thầm làm một việc tốt mà không cần ai biết đến hay cảm ơn.

Nhưng muốn bẻ mình ra cho người khác, trước hết chúng con biết Đấng đang ở trong chúng con. Tỉnh thức trước sự hiện diện của Chúa là điều kiện để sống sự trao tặng. Càng ý thức rằng Chúa đang ở lại trong lòng mình, chúng con càng dễ trao tặng mà không thấy nặng nề, càng dễ hy sinh mà không thấy thiệt thòi. Khi đó, việc "bẻ mình ra" không còn là một bổn phận gượng ép, nhưng trở thành hơi thở tự nhiên của chúng con đang được nuôi dưỡng bởi Bánh Hằng Sống.

Chúng con chỉ có thể trao đi điều mình đang có. Ai mang trong mình Đức Kitô, người ấy sẽ dần dần trao ban Đức Kitô qua từng cử chỉ nhỏ bé của đời thường.

VII. ÔTC : Mời cả nhà nghe Ông Thợ Cày Đáp này nhé.

Ô Cha Mẹ ơi ! Cắt dán, xếp bài tuần tự vào nhóm, chỉnh sửa chính tả, hoàn chỉnh câu văn, thống nhất mẫu chữ... ÔTC cảm nhận những tâm tình ĐÁP sao mà lại tuyệt vời

đến thế nhỉ ? Một tấm lòng chân thật trân quý thế không biết ? Nhất là nhóm CBC rồi đến nhóm ACC... Hoàn chỉnh bài vở xong thì ÔTC bị cảm đở là thôi không viết gì nữa. Nếu có viết chỉ là lặp lại. Đặc biệt là anh Trác (gọi anh cho thân thiện gần gũi) công việc của anh hằng ngày là bác sĩ, thế mà bệnh tật cũng không tha cho thầy thuốc.. Anh mới phải phẫu thuật, mổ bụng và đường khâu dài. Xin anh cho phép ÔTC đưa thông tin cho mọi người biết để đại gia đình chúng ta cùng cầu nguyện cho anh nhà (Bụng con đang be bét thế này - kèm theo hình ảnh)... (Con ráng ngồi viết cho quên bệnh tật, nhưng lưng bụng đau quá. Bài viết có hơi lủng củng, Cha chỉnh lại nhé. Ít bữa nữa con hóa trị, nếu con không viết bài là sức khỏe con không cho phép nhé Cha. Cha cầu nguyện cho con)... (Đa thừa Cha con buồn ối mệt, ngủ vật, tay tê rần khi đụng chạm. Xin Cha và mọi người hiệp thông cầu nguyện cho con. Khỏe con lại viết)... (Thuốc hóa trị nó hành hơn là mổ. Tay tê khó gỡ nhưng con cố gắng viết đây Cha). Và anh đã cố gắng viết Đáp ở trên tuần này. Thật cảm động cả nhà nhỉ !

Trong Tin Mừng chẳng thấy chỗ nào nói Thầy Giêsu **bị bệnh** cả nhỉ ? Thầy không bị bệnh nhưng Thầy cũng **bị** nhiều thứ lắm : bị bắt, bị đánh đòn, bị đội mao gai, bị vác thánh giá, bị đóng đinh... Xin mọi người hiệp ý cầu nguyện để anh đón nhận được tình thương của Thầy Giêsu như Thầy đã **bị** nhé. Cảm ơn cả nhà.

Riêng ÔTC chắc là tỉnh thức, mỗi ngày nhớ đến Chúa viếng thăm từ sáng sớm, hơn cả nhà được một chút. Nhớ

nhiều nhất là lúc lo nhất. Đó là lúc soạn bài Tin Mừng, câu văn luộm thuộm, dài dòng muốn rút vắn lại... mất nhiều thời giờ và mệt cả người ra. Và lúc thu âm... tiếng không rõ, thiếu chữ không thành câu, hay bị hụt hơi... Có những ngày cứ phải thu đi thu lại mấy lần, rất dễ bực mình.

Cuộc đời như tấm bánh bẻ ra chia sẻ. Khi còn khỏe còn trẻ chạy tới chạy lui không ngại, không có gì cản trở, tha hồ tung hoành. Mong sao cho nhiều người Hoán Cải để cảm nếm được Nước Trời hạnh phúc ngay trong cuộc sống mỗi người. Nay có tí tuổi rồi lại thêm nhiều bệnh tật nữa, ở yên một chỗ sử dụng vi tính điện thoại. Điều mơ ước mấy chục năm rồi nay đang hiện thực là gặp gỡ được nhiều người có tâm hồn đời sống tâm linh (nội tâm). Mỗi khi bệnh tật đến lại thì thầm xin Chúa cho con sống thêm tí nữa vì mới tìm thấy và đồng cảm được những tâm hồn cảm nếm niềm vui hạnh phúc Nước Trời. Giờ Chúa “khều” con thì con tiếc lắm... chắc là Chúa chiều cho lời xin rồi đấy cả nhà ạ !

Xin cảm ơn. ÔTC